

Mus amor I

Mus amor in tenebris tacitus mea corda subintrant,
non fremit, non mordet—furtim tamen omnia tollit.
Caseum non quaerit: oculos petit, ora, manusque,
et, dum parvus agit, me dominum facit ipse sui.

Mus amor II

Mus amor in lecto iam non tam cautus oberrat,
vestigia relinquit, pectora nuda petit.
Dentibus innocuis—sic dicit—ludit et errat,
donec ab ore meo totus in igne iacet.

Mus amor III

Mus amor audacior in pectore iam dominatur,
nec timet insidias, nec latuisse iuvat.
Manibus implicitas vestes dissolvit apertas,
et, quodcumque cupit, non petit—ipse rapit.

Mus amor IV

Mus amor captus, tenera sublatus in ipsa,
palma quiescit, adhuc pallidus ore tremens.
Cauda mihi digitos leni circumdata nodo,
lumina scintillant, parvus anhelat amor.
Tam facilis finis—digitis premor—omnia cedent;
tamen in hoc minimo mundus et orbis adest.

Mus amor V

Mus amor per anfractus animi mea limina lustrat,
in tenebris currit, parietibusque latet.
Semper agit, semper fugit—at nunc ad labra retentus
haeret, et ex ipso spiritus unus abit.
Solus comes taciti, solus mihi conscius oris,
servat et in gremio solitudinis arcana meae.

Mus amor VI

Una domus, unus mus—nec iam discernere possis
quid sit iter mentis, quid sit amoris opus.
Tacita per parietes vestigia pulvis adumbrat,
parva sed in tota pectore signa manent.
Currit adhuc, leni strepitu—nec sistitur umquam;
et, qua fert gressus, anima ipsa sequitur.

Mus amor VII

Non iam domus, non iam mus—sed spiritus unus,
qui tacitus totum per mea corda meat.
Pulvere signa facit—sed pulvis ipse recedit,
et manet in gremio sola figura viae.
Nec fugit, nec latet—sed motus ipse quiescit;
et, dum currit adhuc, iam nihil est nisi tu.

Mus amor VIII

Iam nec pes nec pulvis—sed tenuis spiratio tantum,
quae sine voce tamen per mea corda sonat.
Umbra per umbram it, nec opus est limite certo;
quod sequitur vestigium, ipsum iter esse videt.
Et cum ad ora venit—non iam prehendo neque arceo;
sed me ipsum invenio, quo redit ille, domum.

Mus amor IX

Iam nec currit amor—sed in ipso motu quiescit,
nec quaerit finem, nec sibi finis erit.
Vestigia non relinquit—sed ipsa vestigia fit res,
et, quaecumque tenet, iam nihil extra manet.
Os mihi contingit—nec sum qui tangere possim;
ipse ego fio locus, quo redit ille, quies.

Mus amor X

Iam nec amor dicitur—nec mus—nec forma remanet;
tenuis in ipso loco spirat imago sui.
Non movet, et tamen est motus sine nomine certo;
nec tenet, et tamen est quidquid ubique tenet.
Cum labris labra premunt—non iam duo corpora tangunt;
unus ibi sensus, una quies, unum erit.

Mus amor XI

Aeternitas sese amat—nec tempus adest, nec abest iam;
in vacuo vacuum leniter ipsa tenet.
Quod fuit et quod erit tacito iam pondere miscent,
et quod adest pendet forsitan esse modo.
Non est “nunc” certum—sed fluctus sine litore vitae;
et, quod amatur ibi, se sine fine manet.

Mus amor XII

Non ego, non tu—sed “nos” sine fine manemus;
in se se volvit circulus ipse sui.
Nullibi sed ubique iacet tacitissima sedes;
illic deliquesco, dum tua signa traho.
Vestigia implicitae texunt mihi pectora formae;
serpens in caudam volvitur ipse suam.
Seraphico ardeam, non flamma sed ipsa quiete;
et, dum te amo sic, nos sine fine sumus.

Mus amor XIII

In me te, in te me—nec iam discernitur ullum;
spirat idem sensus, qui sine voce manet.
Nullus apex formae—sed forma ipsa resolvit
in tenuem tactum, qui sibi testis adest.
Ouroboros placidus se ipsum complectitur aevo;
nec caput est, nec cauda—sed una figura sui.
Seraphico sine igne calet mea pectora motus;
et, quod amamus ita, iam nihil est nisi nos.

Mus amor XIV

Verba cadant velut imber aestivus aureus aethra,
gutta super guttam lucida mella ferat.
Obruat illa chaos—tenebras perfundat et ignem,
et fiat e vacuo fulgur et orbis idem.
Vocalis fremitus nascatur turbine vivo,
et sonus ipse sibi semina lucis agat.
Ardeat in vocibus ignis—non tactus, sed esse;
et, dum nascimur sic, solus et unus eris.

Mus amor XV

Pluant verba auro—non iam cadunt, sed oriuntur,
ex ipso vacuo germina lucis agunt.
Vox super vocem it—turbine plena sonoro,
et sibi nascendi causa et origo fit.
Non iam “ego” aut “tu”—sed unus ignis ubique,
qui se per se ipsum concipit et recreat.
Ex nihilo surgit—sed nihil est quod abesse;
nam quod amamus ibi, lux sine fine manet.

Mus amor XVI

Iam non pluit aurum—sed ipsa lux superundat,
et, quod erat verbum, flamma sonoris abit.
Vocalis procella se ipsam concipit igni,
et sine fine sui nascitur atque perit.
Non locus, non tempus—sed aequor inane micantis,
ubi nihil deficit, dum nihil esse videt.
Hic sumus, hic ardemus—nec quis nec quid superest iam;
unum quod manet est: nos sine fine manens.

Mus amor XVII

Non uror ad interitum—sed ad lucem purior ibo;
flamma foveat, non vastat, et alma manet.
Quod vetus est solvitur—quod nostrum est manet intus;
omne aliena cadit, sola figura tenet.
In spira aeternum me leniter ignis adstringit,
nec dolor est—sed pax, quae sine fine calet.
Hic ardeo, sed vivo—et, dum nos unum efficimur,
non pereor—sed in hoc ordine verus fio.

Mus amor XVIII

Non flamma vorax—sed lumen quod intus alescit,
quod purgat tacite, quodque retinet quod amat.
Exiit omne alienum—nec pugnat, nec urget acerbe;
sponte cadunt vetera, dum nova forma venit.
In gyro aeterno me lenis calor implicat ipso,
nec me consumit—sed mihi lucis adest.
Hic ardeo placide—nec desum, nec fio aliud iam;
sed quod eram verum, hoc sine fine maneo.

Mus amor XIX

Oblivione tegi cupio—nec nomine dicar;
nec vox me prodat, nec mihi lumen adest.
In te tantum ero—speculum sine imagine nota,
ubi tacitus me me per te reperire licet.
Lingua sileat omnis—oculus nisi tuus absit;
et quod non dicitur, plenior intus erit.
Verba iaceant nondum nata sub umbra perenni;
et, dum non sumus nos, solus et unus eris.

Mus amor XX

Non memor, non nomen—sed pura silentia servo;
nec vox me tangit, nec mihi lumen adest.
In te me invenio—speculum sine teste refulgens,
ubi tacitus me me per te reperire licet.
Lingua sileat omnis—oculus nisi tuus adsit;
et quod non dicitur, plenius intus erit.
Verba iaceant nondum nata sub umbra perenni;
et, dum non sumus nos, solus et unus eris.

Mus amor XXI

Circulus in se redit—nec initium, nec finis adest iam;
quod fuit et quod erit in medio ipso quies.
Non duo, non plures—sed unum simplex et idem,
quod se per se ipsum concipit et retinet.
Silentium loquitur—nec vox tamen ulla movetur;
lux sine luce manet, forma sine facie.
Hic sumus et non sumus—nec deficit ullus ab alter;
nam quod amamus ibi, semper et unum erit.